

SUSRET

Monika Grin

– Mama, molim te prestani više da me nudiš hranom – kunem se ova žena je rešila da me udeblja. Šta je to sa majkama i hranjenjem dece? Nikad nisam dovoljno pojela.

– Ali skoro ništa ne jedeš, po ceo dan juriš negde. Brinem se za tebe.

– Jedem, ne brini, moram da idem vidimo se – pobegla sam iz kuće pre nego što je mogla bilo šta da kaže. To je taktika.

Obožavam svoju majku, ali ume da bude strašno naporna.

Premotavam u glavi milion obaveza koje me čekaju i zaboravim da zatvorim vrata za sobom što je dalo priliku mojoj pudlici Mazi da izađe napolje.

– Mazo, vraćaj se ovamo! – viknula sam i potrčala za njom. Utrčala je pravo u susedno dvorište. Super, ti starci ne vole Mazu.

Pre nego što sam ušla u dvorište čula sam lavež pasa, više od jednog.

Isuse. Malo sam se uplašila.

– Ha! – zakovala sam se u nekog jer ne gledam kuda idem.

– Izvinite – podižem glavu spremna da se izvinim još hiljadu puta gospodinu Hornstaku zbog toga što je Maza najverovatnije uništila cveće njegovoj supruzi.

Ovo nije Hornstak, ovo je neko drugi. Neko ko gleda pažljivo u mene i neko ko izgleda kao grčki bog. Ma ne, izgleda kao ratnik upakovan u crnom odelu, ratnik sa kosom crnom kao ugalj, oči su mu zelene i mistične, stisak čeličan jer me drži za nadlaktice i primorava da stojim u mestu. On je najveći muškarac kog sam ikad videla.

Dođavola, zaboravila sam da dišem.

– Gospodine, ovde je neka pudlica – neko progovori i izvuče me iz transa.

– Moja je – oglasim se.

Njegov stisak popusti i on se okrene ka nekom tipu.

– Jesu li psi u kavezu? – progovorio je i umalo nisam otpuhнула na zvuk njegovog glasa.

– Jesu, gospodine.

– Slobodni ste – bio je zvaničan.

– Doviđenja, gospođice – klimnuo mi je glavom ljubazan tip i ubrzo su još dvojica muškaraca prošli pored mene.

– Dobro ste? – pita me mršteći se. Zašto se mršti?

– Jesam, samo moram da uzmem psa pre nego što uništi baštu gospođe Hornstak.

– Oni više ne žive ovde i nema bašte.

– Zaista? – pogledam unutra i – vidi stvarno.

– Uđite.

– Hvala – prednje dvorište je nestalo, u njemu je bar desetak radnika i gde je Maza?

– Mazo! – viknula sam dozivajući svog psa.

– Verovatno je iza kuće.

– Hvala – krenula sam iza kuće i dva psa u kavezima su zalajala toliko strašno da sam se cimnula unazad i ponovo udarila u čoveka.

– Ne mogu izaći iz kaveza – progovori iza mene i okrenem se. Ja sam mrvica u odnosu na njega. Pomalo je strašan, kao Lucifer, da je ljudsko biće.

– Vaši? – pitam.

– Da.

– Izgledaju strašno.

– Izgleda da se tvojoj pudlici sviđaju.

Okrenula sam se i videla da se Maza njuši sa jednim od buldoga kroz kavez. Šta? Ona je minijaturna.

– Mazo, idemo kući – dotrčala je do mene i podigla sam je.

– Hvala – klimnula sam glavom.

– Gospodine, stigao je nameštaj – ponovo nas je neko prekinuo.

– Stižem – odsečno je rekao.

– Nije da se žalim, ali gde su gospodin i gospođa Hornstak? – moram da pitam.

– Odselili su se, kupio sam kuću od njih.

– O, pa čestitam – on je moj sused, znači.

– Hvala.

– Trebalo bi da krenem, hvala što ste mi dozvolili da uzmem Mazu.

– Nema na čemu gospođice...?

– Monika, samo Monika.

– Drago mi je Monika, ja sam Stiven – pružio mi je ruku koju sam prihvatila.

– Takođe, prijatno.

– Do sledećeg viđenja.

Šta ovo bi majko mila?

Stiven Tomas

Gledam zanosnu gospođicu Grin kako odlazi iz mog dvorišta i češem se po svojoj tek izrasloj bradi. Deluje previše nevino i previše krhko, da ne znam da ima dvadeset šest godine pomislio bi da je maloletna. Ali ne, ona definitivno nije maloletna, njena sitna pojava me nije zavarala jer iskustvo me je naučilo da ljude odaju oči a njene prodorno crne deluju pronicljivo, njen ležerni stil oblačenja samo krije njene zanosne obline, osetio sam to dva puta. Rupert mi nije otkrio ništa neobično o njoj,

znam samo da je školovana kozmetičarka, ima sopstveni kozmetički salon i trenira kik-boks poslednje četiri godine. E sad, mene interesuje zašto žena trenira boks? Taj sport ne ide uz njenu krhku građu.

Sve mi se čini da je gospođica Grin zatvorena knjiga, sva sreća da volim izazove.

. . .

– Kako ide? – pitam Justina.

– Dobro, Leon me zajebava, jutros je propustio sastanak.

– Opet?

– Da, rešio je da napumpa Hanu, za svaki slučaj, da ga ne bi ostavila.

– Ludak.

– Kako ide sa gospođicom Grin?

– Zanimljivo – kažem više za sebe.

– Zaista? E to je još zanimljivije.

– Šta? – mrštim se.

– Tebi ništa nije zanimljivo.

– Hm, imam obaveze vidimo se na sastanku sa Reed grupom.

– Vidimo se.

Leon, Justin i ja smo osnovali firmu za obezbeđenje „Blade”. Mi smo prijatelji, poslovni partneri i dugi niz godina jedini oblik porodice nama poznat. Sva trojica smo odrasli u sirotištu i sva trojica živeli na ulici, tamo smo očvrsnuli, razvili se i postali ono što smo danas.

– Gospodine, završili smo, kuća je useljiva.

– Odlično, slobodni ste – prošao sam kroz kuću i prilično sam zadovoljan.

Živeću ovde dok ne prođu predsednički izbori, stariji bračni par koji je ovde živeo pre mene nije mi se dopao, ne volim zajedljive ljude.

Moram da nahranim pse, skoro su istrenirani, sledeće nedelje ih vode na teren.

Monika Grin

– Monika!

– Molim? – trgnula sam se.

– Zovem te par puta ali ne reaguješ – Ana, moja radnica me gleda sumnjičavo.

– Izvini, misli su mi na sve strane – tačnije kod mog novog suseda.

– Gospođa Misti pita da li si slobodna u petak u osamnaest časova?

– Može, zakaži joj – uklapa mi se jer imam trening u dva-deset časova.

– U redu.

Nakon posla, nazvala sam Sajmona, on je moj najbolji prijatelj, zna skoro sve o meni i volim ga kao rođenog brata. On mi je podrška u svemu, i moja majka takođe ali ona je ranjiva, ja sam joj jedino dete i ponekad me njena ljubav guši. Razumem da sam joj najvažnija osoba na svetu, ali zaista ume da me izludi. Sajmon mi služi za beg od nje, neretko prespavam u njegovom stanu samo da predahnem malo.

– Hej, bejbi – Sajmon me grli.

– Hej.

– Kasniš – konstatuje.

– Manje od pet minuta. Gde idemo? – pitam.

– Kod Suzan ima krizu.
– Kakvu krizu?
– Mark je vara.
– Jesam li ti rekla? Milion puta sam ti rekla da se ne mešaš u veze ali ne ti me ne slušaš, stalno izigravaš provodadžiju. Sad ćeš ti biti kriv za kraj njihove veze.

- Neće ga ostaviti.
- Ali sad si rekao da je prevario.
- Navodno.
- Boli me glava od vas dvoje, hajdemo.

Suzan je Sajmonova i moja jako dobra prijateljica, ona i Sajmon su jedno vreme bili u šemi pre par godina ali nije im išlo sada, bolji su prijatelji nego ljubavnici.

- Doneli smo vino – grlim Suzan.
- Odlično, hvala.
- Čao, Suzi.
- Čao, Sajmone.
- Izgledaš odlično – Sajmon prenosi moje misli.
- Dobro sam, prevario me, pa šta? Nije jedini muškarac na svetu.
- Tako je, curo, u potpunosti te podržavam.
- Onda smo uzalud dolazili – Sajmon nas pogleda.
- Niste, imam ledo kocke, moja majka je spremila.
- E to već može – moj fetiš su slatkiši, to ne odbijam.

Nakon što smo se raskomotili, bacili smo se na slatkiše i ogovaranje.